

store Betæneligheder ved at imødekomme Udvalgets Ønske om, at man dog giver denne Mand den Pension — thi det er vel det, der ligger bagved —, som vilde have tilkommet ham, om han havde ventet det Par Maaneder. Imidlertid har jeg i Arkiverne fundet et enkelt Tilfælde, hvor man i tidligere Tid har stillet sig paa en noget lignende Maade, og med dette for Øje samt i det Haab, at man ikke af dette Forhold, naar det imødekommes, som Udvalget ønsker, vil drage Konsekvenser, som kunne antage et ganske urimeligt Omfang, skal jeg ikke have noget imod at modtage denne Henvisning. Jeg holder mig da til, at Grunden til, at man imødekommer denne Mand, kun er den, at han er gaaet af og har været nødt til at gaa af, efter at den ny Lov var vedtagen, men inden den var traadt i Kraft. Netop fordi det kun er af den Grund, Udvalget har foreslaaet dette Andragende henvist til mig, og jeg har modtaget det, kan jeg ikke stille mig paa samme Maade overfor det under Nr. 22 i Betænkningen anførte Andragende, som det ærede Medlem for Hurup (Kierkegaard) har foreslaaet henvist til mig, thi forhenværende Stationsbud J. K. Larsen, som der dér er Tale om, gik vel ligesom Baneformand P. Kristensen af mellem de to Loves Ikrafttræden af 1892 og 1898, men flere Aar før den ny Lov, nemlig allerede i 1895, saa for hans Vedkommende bliver Forholdet dog et helt andet end for P. Kristensen; skulde hans Andragende imødekommes, er der ingen Grænser eller i alt Fald meget vide Grænser for de Tilfælde, hvor vi maatte til at give den senere udkomne Lov tilbagevirkende Kraft. Derfor maa jeg fraraade at vedtage den Indstilling, som det ærede Medlem for Hurup har foreslaaet — det vilde føre til alt for vidtgaaende Konsekvenser. Hvor ondt det end gør mig for den paagældende Mand og hans Familie, at de ere i saa trange Kaar, kunne vi dog ikke paa Finansloven hjælpe alle dem, som trænge. Der maa jo være visse Regler, vi maa følge; dem har jeg fulgt, og dem vil jeg tilraade fremdeles at følge.

Andragendet under Nr. 27, som af det ærede Medlem for Slagelse (Lange) er foreslaaet henvist til mig, maa jeg bestemt fraraade at henvise, allerede af den formelle Grund, at Sagen jo endnu er under Overvejelse i Ministeriet. Udvalget har ganske Ret i, at der ikke foreligger Svar fra Ministeriet. Nej, thi vi ere ikke færdige med vore Overvejelser. Ganske vist vil jeg slet ikke love det ærede Medlem,

at de ville føre til det af ham ønskede Resultat. Saavidt jeg kender til Sagen, tvivler jeg meget derom, men jeg har ikke endnu sendt endeligt Svar fra Ministeriet, thi jeg har begæret Oplysninger, som jeg endnu ikke har faaet; derfor tror jeg ikke, det er rigtig, at vi nu i Øjeblikket gaa videre i den Sag og tage nærmere Standpunkt til den. — Andragendet under Nr. 29, som det ærede Medlem for Silkeborg (Jacob Christensen) har foreslaaet henvist til mig, maa jeg ogsaa bestemt fraraade at henvise. Der er her Tale om en Tiladelse, som Statsbanerne i sin Tid have givet Beboerne i Silkeborg til at færdes over Banen paa et Sted, hvor de efter den i sin Tid afholdte Ekspropriations- og Besigtigelsesforretning ingen som helst Ret havde til at færdes. Den er udtrykkelig kun bleven givet for et Aar ad Gangen, og saa kan man virkelig ikke tale om, at der er vundet Hævd paa den, eller at der skulde være skabt berettigede Forventninger til at beholde denne Adgang i al Evighed, især naar Tilfældet er dette, at Forholdene deroppe dels alt ere blevene saa stærkt forandrede, som de ere, og dels ville blive det i det Øjeblik, den ny Bane fra Langaa til Silkeborg bliver færdig, thi da vil den stærkt forøgede Trafik og Rangering paa Silkeborg Station gøre det aldeles umuligt for Statsbanerne at finde sig i en Overgang paa det Sted. Det er ikke nok at tilbyde at betale Bevogtningen, thi det vil dog genere baade den gennemgaaende Trafik og Rangeringen, naar Folk skulde kunne passere Skinnerne paa et saa farligt Sted som det, her er Tale om. Nej, vil man bevare Overgangen der, maa det være over eller under Banelegemet, og det maa da selvfølgelig Kommunen betale. Jeg gentager, hvad jeg har sagt i Udvalget, at Udgifterne derved passende vilde kunne søges tilvejebragte ved en Værdistigningsafgift paa de Grunde, som gennem en saadan Over- eller Undergang ville faa langt bedre Adgang til Byens Centrum, end de uden den ville have, og det vil sikkert Indenrigsministeren, naar Kommunen ønsker det, være dem behjælpelig med at faa Ret til at indkræve. — Det næste Andragende, der foreslaas henvist til mig, er det, der omtales i Betænkningen under Nr. 44, fra 6 Havnebetjente ved Esbjerg Havn om en Lønforbedring. Jeg kan derom kun sige, at i Realiteten — det ved det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) godt — var det ikke paa mig, det i sin Tid strandede, at disse Havnebetjente ikke fik en noget gunstigere Stilling; end der